

og Frugterne end paa Rødderne for at faa det Spørgsmaal løst, om der er Vækst eller Grøde i det. Jeg er bange for, at hvis man allerede nu gav sig til at tage Standpunkt til hele denne Sag ud fra de Erfaringer, man nu har, vilde man i nogen Maade blive nødt til mere at se paa Rødderne end paa Frugterne. Det er altsaa et Spørgsmaal om Tid, der i saa Henseende ligger det ærede Medlem og mig imellem. Derimod ligger der rigtignok mig og andre ærede Medlemmer mere imellem, naar de, idet de slutte sig til det ærede Medlem fra Kellerups Tanke, ville have, at dette Forslag skal vente, til disse Overvejelser, denne Kommissionsbehandling, eller hvad man nu vil kalde det, er færdig. Det kan ikke gaa an, mine Herrer.

Hvis Arbejdet stod stille eller ventede, indtil en saadan fornyet Overvejelse var tilendebragt, og en Lovgivning paa Grundlag deraf var gennemført, var det jo en Sag for sig. Men det er ikke Tilfældet. Arbejdet er der jo, det kræver sin Pasning hver evige Dag, og det har antaget et Omfang, som ikke *kan* bestrides af en enkelt Embedsmand. Derom er jeg ikke i Tvivl. Det er jo kommet saa vidt, at jeg har maattet træffe den midlertidige Foranstaltning, som et æret Medlem rørte ved — med tvivlsom Hjemmel, men fordi Nøden har fremtvunget den —, at skaffe en Medhjælp til den nuværende Overinspektør og Overværgeraadsformand. Det kan jeg ikke blive ved at bære Ansvaret for, der maa en Ordning til. Een Mand kan ikke overkomme det, der maa en Udvej til. Kan man finde paa en anden end den her foreslaaede, kunne vi jo tales ved derom. Men at lade Sagen hvile, til det Tidspunkt kommer, da man faar en ny Overvejelse endt, end sige til det Tidspunkt, da man er færdig med at gennemføre Resultaterne deraf i Lovgivningen, gaar ikke an. Men det er da heller ikke, saa vidt jeg har kunnet skønne, Flertallets Mening i denne Sal.

Christian Rasmussen: Heller ikke jeg hører til de Medlemmer, der mene, at Gennemførelsen af det foreliggende Forslag vil løse det store Børnespørgsmaal. Det vilde være ganske urimeligt at tro noget saadant. Der er sikkert adskilligt, der skal udrettes endnu, forinden dette Spørgsmaal bliver løst. Men jeg er uenig med adskillige ærede Medlemmer, der have udtalt sig for at lade det foreliggende Lovforslags Tanke hvile, indtil man faar en ny Undersøgelse af hele Børnespørgsmaalet. Jeg har den Opfattelse — og jeg

har noget Kendskab til dette Forhold —, at dette Embede, der her er Tale om, bør deles og deles netop nu for derved at lette den Undersøgelse og det Arbejde, der maa gaa forud for en Ordning af Børnespørgsmaalet. Der maa skaffes Arbejdskraft til Veje her, og jeg er enig med den højtærede Minister i, at den midlertidige Ordning er det daarligste af alt. Man maa her træffe en nogenlunde endelig Ordning, der gør det muligt at overkomme det uhyre Arbejde, som Børneloven har afstedkommet, og gennemføre den vældige Administration, der her har vist sig nødvendig.

Jeg tror ogsaa, at den Deling, der er foreslaaet i Lovforslaget, er heldig. Der har været tænkt paa at dele Landet i to Overværgeraads kredse og fremdeles at lade de to Overværgeraadsformænd tillige være Overinspektører for Opdragelsesanstalterne i de paagældende Landsdele, men det vilde det neppe være heldigt at komme ind paa. Jeg tror, at det vil være heldigst at dele paa den Maade, her er foreslaaet: eet Overværgeraad for hele Landet og een Overinspektion for samtlige Børnehjem og Opdragelsesanstalter. Det vil være det rigtigste for derved at skabe ensartede Regler for begge de to Institutioners Virksomhed. Og det forekommer mig, at Overværgeraadsinstitutionen har virket forholdsvis godt. Man kan ikke forlange, at alt straks paa et saa nyt Omraade som det, man her har været inde paa, skal gaa glat. Der maa ganske naturligt en Prøvetid til. Men jeg tror, at man kan sige, at denne Institution som Helhed har virket ganske godt.

Jeg vil dog blot henstille, om man ikke allerede nu administrativt kunde give en større Myndighed til de lokale Værgeraad. Jeg vil gerne høre den højtærede Ministers Udtalelse herom: Det maa nemlig erkendes, at de lokale Værgeraad gennemgaaende efterhaanden ere komne ret godt ind i Arbejdet. Der kan være Steder, hvor det er galt endnu, men som Regel maa man sige, at Værgeraadsinstitutionen de fleste Steder har virket formaalstjenligt, og det forekommer mig derfor, at man kunde give den noget større Myndighed, særlig hvor Talen er om Børns Anbringelse. Det maa nemlig indrømmes, at de lokalkendte Folk som Regel have bedre Kendskab til, hvad der vil baade de paagældende Børn bedst, end Overværgeraadet har og kan have. Og man maatte kunne træffe saadanne Forholdsregler, at den større Myndighed,